

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

טובל יום תחלה לקדש.
וממלה עשו בקדש להיות טובל
יום אללו כראשון לטומאה
יטמא שנים בקדש זה מזה,
אחול שנוגע בטבול יום נעשה
שני ועושה את חבירו שלישי
שניהם קרוין טמאין
ומקלקלין את אחרים והשלישי
פוסל את הרביעי להיות הוא
עצמו פסול אבל לא יפסול את
אחרים במגעו (סוטה כט.).

רבינו גרשום

נחתו: אבל לאכילתו
התחתיו לאכילתו לא אמר
היה וריקה נפלתה וריקה
דקאמר תא אסרוה איכא:
סליק מפרקא
ונושרה ליפסל כלומר
שקדוקה תיחוספה בה
השקלה שריא נפסלת אה
עננה בה טבלי יום אחר
נפריס לבניה: הווה מנה
עליו משום פגול.
הדא דעין בריקום וריקה
בדמא דאין דהואה קובעת
מכאן כשחישב בו קודם לכן
ומכאן דהבמה, ושבוש
הוא אחר נטור וטעם: ואין
בה מעילה, דמיון הדוה
יש בו חיתר לבתנים:
אבל אימיואל שסתמא
הקריא: לא מנתיתן ממל
חורן הושרה וריקה
אלא לשם: בריא דאן
אימיו כשם שפסול טבול
משקין תרומה ואוכלי
תרומה ואינו מטמא כדתנן
הוא פוסלין בתרומה בן
טבול יום רק פוסל
אוכלי קדש ושקין קדש
לא מטמא:

אבל לענין להמירו לאכילה לא אמר שמהא זריקה מועלת והיינו דקאמר איסורא איכא דלקוסא בזהמה משום יואל: הדרן עלך קדשי קדשים
חטאת העוף מועלין בה משקודשה. צפה אפילו אם נהנה ממנה
מחיים כגון שמכרה דהולאה לחולין: הוכשרה להפסל כלומר
משנמלקה וימסר בה קדושה שהיא
נפסקת אם נגע בה טבול יום או מחוסר
כפורים ובלילה: הוזה דמה חייבין עליה
משום פינוג: דהוא דעוף קיימא במקום
וזיקה דכמה דהוא קובעת פינוג
שחישב בו קודם לכן כמו זריקה דכמה
וזכו נמי יז בו איסור נותר וטמא אם
נטמא דהוא קובעת בכל היי: וזה
בה מעילה: דכיון דהוא דמה יז אם
הימר להכניס: גמ' אבל לאשמויי לא.
שמה טמאה ומטמאה אחרים לא:
מפניסין דקמי הוכשרה ליפסל ולא
ליטמא רבנן היא דלאמרי כשם שפוסל
טבול יום אוכלי תרומה ומשקה תרומה
כך פוסל אוכלי קדש לאינו מטמא לטמא

אחרים: דמינא אבא שאול אומר עבול יום סחלה לקדש. דהוי ראשון ומשוי לקדש שני דאיתו שני עושה שלישי ורביעי בקודש ופוסל את התרומה: רבי

ההואה ים ביום המליקה דלכ"ב ארפסל הדס בשקיעת יאמה מ"מ נקט ג'ג
ומשעת מליקה מונוי: הווה דמה חיבין עריה משום ב'. למיד לעיל (ד)
י"ל שגראה להוה ולמ"ד יתיר שחיטה כי היכי דבעין לעיל גבי ים קד
צבלה ג'י חטאת העוף בעין שיהא רחא להוה: ואין מושלן בה. דין
כולוה ים אלא שצריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי י
דמעילה יותר ואף מעולת צהמה דבעולת צהמה אין מושלן בעורה כי עורכה
צ'ית הדגן מושלן זה כך נראה למורי הרב דכינו פ'ר ש: ^א עורכה
מ'יצה דמה. דג'י חטאת העוף נקט החזה משום דבשחטת העוף אינא
יורא דזוחק ומתמחה והואה היינו לא נותו הדס למרחוק: ובווערין י
הדגן מחוק למחה אצל מחאן ואילו ים נעשית מעולה ואין מושלן ב
הכפורים ושעירים הנשרפים שעיר ים הכפורים ושעיר עזודם כוכבים:

יוס כו' דאי לאכילה והלא פרים הנשרפים אין צהם אכילה לכהנים ואי לא
 ליכא למימר הכי שהי משל צבור הכי ובצום בטומאה יאן יש לומר לעבד
 בית השן לעלמן כדמחזיקין פרק טזול יום (בבבא גמ' קד: קכ"ג) (גבי א'
 כדמחזיקין פרק ארזו מומון (שם קד: מ"ח.) ומועילין כד' עד שיתק הבשר
 אבא מועילין בבשר. יא דמשאחר שזרק דמה זכה המזבח צבשוהו ליה
 (בבבא גמ' קד: קכ"ג) כל שלא זכה המזבח צבשר לא זכו הכהנים צבור: **אבל**
 להוציא לבית הדשן אצל גבי פרים ושעירים הנשרפים אין צדק הוצא
 קרמו פניה בתנור הובשרו ייפסא בטבול יום ובמחזור בבשרים. מש
 (ג) פרק שני הלחם (מנחות קד: קכ"ג) נאפות מצברד ואין דמות לא
 יא פסולס למחר צלינה ואור"י דגרס שפיר מדמקתי קרמו יא בתנור הו
 ואס כן אפימו ולחם דוחה השעת דהכי יריק צפרק רבי ישמעאל (מנחות קד
 ולהכי קאמר דאין אפימו דוחה יוס טוב לא ואס תאמר כיון דלית ליה לא
 כלי שרת מקדש יש לומר דמשום טבול יוס נקטיה דקצבר חולין שנעשו
 דוחה כשנעשו כל הראוי לא

לשחוט עֲלֵיהֶן הוֹבֵת. כְּלוּמַר כִּיּוֹן דִּקְרַמּוּ פִּינֵה מִי יֵשׁ לֹא לֹהֵט חֹרֶר
הַצֵּחַ כְּמִיד לֹהֵט מֵעַל הָיוּ לִדְרֵסֵה אֵלֶּה אֵם כֵּן קֵרֵס הַלֵּס: וְזוֹ
מוֹעֲלִין בָּהֶן. וְכֵן תִּמְאֵר מֵעַל הָיוּ לִדְרֵסֵה אֵיכָל וְהָא מִשְׁמַחֲתֵי
נִצְרָחֵה אֵלֶּה לִרְשֵׁי עֲקִיבֵה כ' דֵּהָ אֶפְסִילוֹ לִרְשֵׁי עֲקִיבֵה אִין מוֹעֲלִין לֹא מִשְׁמַחֲתֵי
וְכֵן כִּלְ נִלְחַם הַפִּינִס: קִרְבֵּה הַבְּוִיבִים חִיבִין עֲלֵיהֶם מִשּׁוֹם פִּיגוּל ב' ה'
לְמוֹחַז כְּמוֹ הַיֹּדֶן לְקוֹמֶז וּמִקְטִירִים הַבּוֹצִים כְּמוֹ שְׁמִקְטִירִין
הַקּוֹבֵץ וְהַלּוֹבֵת. פִּרְשֵׁי חֲכָמִים בְּצִוְּחֵם (בִּפְרָק (ל"ח) ע"י ד' ט') קִרְבֵּה
נְמִי קוֹדֵשׁ שִׁנְתָּה הַקּוֹמֶז כְּכֵל יוֹי קִדְשׁוֹ וְהוֹכֵחַ לִפְסַל צִבְצוֹל יוֹי
הַמִּנְחוֹת מוֹעֲלִין אִין שְׁמִשְׁקוֹדֵשׁ קִדְשׁוֹ כְּכֵל הַבּוֹשְׁרִי וְהוֹכֵחַ לִפְסַל צִבְצוֹל יוֹס אֵם
לֹהֵן מִתְחִירִין וְכֵל דִּבְר שְׁאִין לֹהֵן מִתְחִירִין אִין חִיבִין עֲלֵיו מִשּׁוֹם פִּיגוּל וּמִנְחָה
אֵדֵם וְזִמּוֹ הָיוּ שֵׁן וּמִתְכֵּן עַד פִּיגוּל יוֹסִים נִסְכֵּי חֲמִיץ כְּכֵל עֲלֵמָה דִּלְרֵסֵה
שְׁמֵחִי (וְזִמּוֹ ד' מ"ג) ר' מִלְכִּי צִבְר פִּיגוּל וְרֵבֶנֶן קִסֵּר לֹא פִיגוּל וְאִתֵּיָא מִתְנִי כ'
חֲשִׁי לֹהֵ דִבְר שְׁדִרְכֵּי הַשֶּׁמֶשׁ וְכֵן וְכֵן חֲשִׁי עֲלֵיהֶם מִשּׁוֹם מִנְחָה מוֹכַח בְּתַמְחוּרֵה
נִגְזֵר לְפָרֵס הַעֲוֹה הַשֶּׁמֶשׁ: **אִבֵּל** דִּלְרֵסֵה **דִּלְרֵסֵה** וְכֵן (וְלִפְנֵי) שֵׁן (וְלִפְנֵי)

בלינה למחר ואור"י דגס ליה שפיר: [נע] קרמו פניה בתנור: (ט) מקדש לה וא"כ ע"כ לינה פסלה ואם לאפות בו הפת וא"כ בעינן שיקרמו פניה א"כ נטק קרמו פניה משום סיפא (כדי) תיבות והיינו כשנקרמו דהא דקאמר ר"ע היינו בובחים גופיה וי"ל: [טז] הלחם כדמתיב והיה לחםם לאזכרה וילפינן אזכרה אזור הוכשר ליפסל בטבול [יז] כו' שכבר הוקדש בכלי ראשון: [טח] אגב אינך דנקט חיתבת הנך

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

אבל להצילה לא מנעה כלומר אבל לענין שיאכל לא מהניח זריקה ולא ה' נגלה
דמה לו להוציא עיבור זורה דלא איירי ביה ר"ע א"י ה"ל עד כאן לא קאמר
ר"ע אלא להקבועי במעלה והלחיצה משום פירגול ונותר וטמא ועוד קשיא
בפסחים (דף ק"ג) משמע דלא מהניא זריקה להצריך עיבור זורה א

החם נמנמו הפסח או שילף ישרק מיד
ונראה לפרש דה"י קאמר ו כי קאמר
רבי עקיבא וזיקה מועלת ליוצא כלומר
לענין דברים האמורים במשנה לאקצוני
בפיגול או אבל מכל מקום להפשה אויל
מיד וי דלח פליג אמנני:

הדרן עלך קדשי קדשים

המאת העור. עדשהמא אייר דין
פסול קדיש זי ממ ימעלו
בהם וממלן ואילן אייר כשרים:
מועלין בהן משהקדשו. פירוש
קדוש פה דהיינו כשהקדישן:
הובשרה קדישם במבול יום ובמבול
תחלה אומר שכול יום

[illegible][illegible]

תחלה

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

א א מ' פ"צ מהלכות
מעילה הלכה ו:
ב ב מ' פ"צ מהלכות
טומאת אוכלין הל' ז
ופ"י מהל' אבות הטומאה
הלכה ג:
ג ג מ' פ"א מהלכות
פסה"מ הלכה לו:
ד ד מ' פ"ב מהלכות
מעילה הלכה ו:

א) לאכילה לא מוצה את:
 הוא ואת ר' נחמן;
 הו' חושבה ליסבל בלילה
 א' לא מוצה: פ' חייבין
 ע"ה משום אתו: פ' נחמן;
 ולא נהי'א דמה חביב
 נחמן: פ' נחמן: פ' חייבין
 ע"ה: ח' קמור הכי כ'
 פ' ביגור אבל אינו חושש
 למתי אתא דניסן לשל
 בלחן מקום אמר הכי אבל
 ר' ס"א לא ר' קמור
 לשרפה ח"ק כלומר את
 קמור ר"ע ורקה מועיל
 דאמר מ"מ לשרפה מועיל
 ולא קמור לדרוקה מועיל
 א' ארביי משום מ"מ
 ונותר וטעם ולי' להחיד
 באכילה אבל אינו חושש
 למיתני אותה גי'ס: ח' מיד
 לאכילה לא מוצה חביב
 א' לא פליג אמתי' נחמן;
 ח' קדשי' מירוש שמו' או
 שיעה מקום ולומר מ"מ
 דאג' פדסולין מ"מ א'
 קפאק דמירוש מנייהו
 מועילין אתה ומכאן ואר"י
 איירי בקדשי' מירוש
 בחכמה חס"ד: פ' כלומר

(א) נגזרו בו פסול:
 (ב) ובעלה וא"ת מאי קראו
 ובעלה קראו הוזהר
 וכליה הכא קדמיה ביה
 הכי הוזהר מדא משמע דהו
 השתא לא איירי בהוזהר ו
 שבעה בלית לא וכליה אלא
 שניה הוזהר וכל דריל
 בלית: (ג) ההוא געשית
 ביום: (ד) מתחיל לנית לא
 שני וליהל דשבעת מליקה
 מונית: (ה) כפי במהה קדמ
 קדמיה: (ו) כפי ליוזק
 דהוזהר: (ז) גבי שר דלא:
 (ח) כחלו שר פרים (ח)
 לא שקל לבבא כי (ח)
 האמור: (י) לפי שדק
 ליעול ועלת העני חובת
 שריא קדמיה נמחק:
 (יא) לכתמים ובעולת עני
 חובת נמכסתא נמחק:
 (יב) ואף קראי שקדורה עד
 שחצא לבית אור מ נמחק:
 (יג) כשהי ברוחא ויהי רוצא:
 (יד) יחזי נגזר הדין
 המבזמן כן הצואה טריה:
 (טו) כמטמאה טרימאה:
 (טז) חרחה בצבור וכל ק"ס
 שדשעה ביה דשני
 שם: (יז) פאון שון לפני
 וארבע: (יח) עשה כי
 חבשים: (יט) כפי
 בדמאר שונק אור ש
 נמחק: (כ) בערות חכבי
 שר תעולא אשך חכבי
 נכחן לו יהיה נפקי:
 (כא) הלחם שר הלחם
 נאפח: (כב) ספולות
 וא"ת: (כג) לו והתער נכח
 חכבישם כדמאר במנחת
 (כד) כפי ב"ש: (כה) ככלל קדש
 תא חמה נמחק: